

H
HQN™

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

KASEY MICHAELS

*Kuidas
meelitada
kaunitari*

Kasey Michaels
HOW TO BEGUILLE A BEAUTY
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Kathryn Seidick
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M12216310
ISBN 978-9949-12-986-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Pühendatud Jacob Edward Seidickile.

Tere tulemast maailma, Jacob!

Esimene peatükk

Päike säras eredalt, kui reisitõld, mille ustele oli maalitud tagasihoidlikult kuldne Basingstoke'i vapp, hakkas sillutisel liikuma ja pööras Grosvenor Square'ilt ära. Uhkes livrees kutsar juhtis rakendit osavalt ja samasuguses rõivastuses tallipoisid hoidsid elu eest tõlla tagaosas käsipuudest kinni. Uhked mustad hobused ja neli ratsasaatjat traavisid väljaku ääre poole, et suunduda Londoni tänavatele ning suurde, laia, põnevasse äsjaleitud armastuse maailma.

Rakmed kõlisesid. Rautatud kapjade teravad löögid muna-
kividel lennutasid õhku sõnumi: *Hüvasti – jää hüvasti.*

See hetk oli nagu õlimaal, kaunis, liikuma hakanud portree. Selle pealkirjaks sobiks hästi “Seiklus ootab”. Eriti siis, kui kunstnik suudaks jäädvustada naerva leedi Nicole Daughtry, kelle kübar oli kõrvale heidetud, nii et päike paistis talle otse näkku, nagu oleksid jumalad ise soovinud tema värsket noort ilu lähemalt uurida. Nicole kummardus usna ohtlikult aknast välja, lehvitas ja saatis häärberi poole ülevoola-

vaid õhusuudlusi, kuni tõld väljaku servani jõudis ja silmist kadus.

Ja oligi kõik. Enam polnud midagi vaadata. Isegi päike, mis oli suvatsenud sel kõige vihmasemal ja rõskemal aastaajal välja ilmuda, tõmbus nüüd pilve taha tagasi ja maailm muutus taas halliks.

Leedi Lydia Daughtry lükkas Ashurst House'i teise korruse toas akna kinni ja eemaldus sellest, et istuda oma voodi ette helesinisele tuttidega sametpingile. Ta istus tikksirgelt, käed süles kokku pandud, et need ei saaks väriseda ja sel moel teda reeta. Veel üks portree, aga ilma energia ja särata, mida ta äsja oli oma kaksikões näinud. Olles mõne minuti raidkuju jäljendanud, ohkas ta vaikselt, tema rind kerkis ja langes peaaegu dramaatiliselt ning siis hakkas ta ühtlaselt hingama.

Suvalise vaatleja meelest oli Lydia rahulik, nagu alati. Keegi poleks osanud aimata, et tema süda tagus meeletult võit võit ta oli ohtlikult lähedal millelegi, mida tema endine guvernant oleks hukkamõistvalt tujutsemiseks nimetanud.

Leedi Lydia ei tujutsenud muidugi kunagi (kui sa viskad midagi kergesti purunevat näiteks vastu lähimat seinat ja see esekatki läheb, pead sa killud pärast ära koristama. Nii et milleks seda teha?).

Tema kaksikõde, äsja minema sõitnud leedi Nicole, oli lapsena äärmiselt tujukas olnud. Kõige meeldejäävaimaks jäi viimane kord, kui nende ema abiellus kolmanda abikaasaga ja saatis kohe oma kolm last Ashurst Halli. Jäi mulje, et lapsed ei olnud enam olulised, kui Helen Daughtry ellu ilmus mõni uus mees. Ent kui Nicole'i ei peetud oluliseks, siis tegi ta end vähemalt nähtavaks, ja seekord sihtis ta raske hõbedase vaasiga vastse kasuisa pead.

Too oleks pidanud kummarduma.

Lydia naeratas seda meenutades. Nicole tegi imelise dramaatilise uljusega kõiki niisuguseid asju, mida kombekas ettevaatlik Lydia ainult unes nägi.

Ja nüüd oli Nicole läinud. Tema õde, tema kaksikõde, tema hingesugulane läks kohtuma oma kihlatu Lucas Paine'i ema, Basingstoke'i marküüsiga. Ja ei Lydia ega Nicole'i elu pole enam kunagi endine.

Lydia ei olnud oma kaheksateistkümne eluaasta jooksul päevagi ilma Nicole'ita mööda saatnud. Lõbus Nicole. Seiklushimuline Nicole. Nicole, kes leidis põnevust kõikjal, ja kui ei leidnud, siis mõtles ise midagi välja.

Kaksikute elulaeval oli Nicole olnud kui tuul purjedes. Lydia, nagu neiu tihti ise mõtles, oli olnud ankur. Tema õde oli selle peale toonud kuuldavale põlgliku häälotsuse, öeldes, et Lydia on tüür, kes juhib neid nii heas kui halvas ega lase Nicole'il end oma hullude tempudega päris narriks teha. Aga Lydia teadis, et Nicole ütles nii ainult heast südamest.

Sest nagu kõik teised hästi teadsid, ei olnud leedi Lydia Daughtrys grammigi seiklushimu. Ta oli vaikne, meeldiv, kuuletus kõikidele reeglitele, ei teinud kellelegi kunagi mingit tüli.

Tema enda arvates olid ka uksetakistid seikluslikumad. Ja kindlasti hulga huvitavamad, ehkki neid märgatakse ainult siis, kui neile otsa koperdatakse ja varvas ära lüüakse.

Kui Nicole viibis samas ruumis, ei märganud Lydiat mitte keegi. Tema õe lai naeratus, ilusad tumedad juuksed, säravad silmad, nakatav naer ja, nojah, üsna lopsakas keha, tõmbasid tähelepanu. Isegi tema tedretähnid olid põnevad. Sale, heledapäine, sinisilmne Lydia jäi pigem taustale. Ja nii Lydiale meeldiski.

Aga nüüd oli tema kaitsekilp läinud.

Ta oli teadnud, et see päev kunagi saabub. Aga rahulik, temast hulga vanem leebe kapten Swain Fitzgerald oleks olnud tema kaitsja, tema pelgupaik.

Ent kapten Fitzgerald oli hukkunud aasta tagasi Quatre Bras' ning mehe surm oli Lydiale hävitavalt mõjunud, kuna ta oli armastanud Fitzit kogu oma noore südamega, aga ka moel, mida tema perekond ei oleks iialgi mõistnud. Lydia oli arvanud, et kaptenis on ta leidnud võimaluse jääda igaveseks oma häbelikkuse kookonisse ega pea maailmale üksi vastu astuma.

Tõestades nii endale, et temas oli külgi, mida keegi poleks kahtlustadagi osanud. Ta oli ääretult isekas. Ehk ei väärinudki ta kapteni armastust ja andumust.

Kui ta oleks dramaatilisema loomuga, võinuks ta ehk uskuda, et jumal oli teda selle isekuse eest kapteni äravõtmisega karistanud. Ent Lydia oli intelligentne neiu ja ta teadis, et jumal ei lase ühel inimesel surra, et teisele õppetundi anda.

Ent aeg läks, kapteni surmast oli möödunud peaaegu aasta ja omaette mõtisklemise hetkedel olid hakanud Lydias tekkima kahtlused selle armastuse suhtes. Kui väga ta kaptenit siiski armastanud oli? Kui väga ta oli armastanud ettekujutust armastusest... turvalisusest, kaitstusest? Ta oli tookord olnud kõigest seitsmeteistkümnepäevane. Koguni kapten ise oli oma kirjas Lydiat tema nooruse eest hoiatanud ja lubanud, et hakkab temaga rahulikult kurameerima, kui on “Boney tagasi puuri ajanud”.

Suure osa tema noorest elust oli Lydiat, Nicole'i ja nende venda Rafe'i veetud edasi-tagasi nende Willowbrooki kodu ja kadunud Ashursti hertsogi häärberi vahel, olenevalt nende ema tujudest ja abieludest. Nicole oli nende rändava eluviisi kohta oma arva-

must päris selgelt avaldanud. Rafe oli läinud võitlema Napoleo-niga, pühkides jalgadelt mõlema mõisa tolmu, kuni lõpuks koju tagasi tuli, sest onu ja onupojad oli uppunud ning tema oli oota-matult ise hertsogiks saanud.

Ja Lydia? Tema ei kaevelnud kunagi. Ta oli peitnud end raa-matute ja Nicole'i soojendava leegi taha. See ei tähendanud siiski, et ta ei oleks tundnud valu teadmisesest, et ema ei armasta teda eriti ning onu ja nõod teda vaevu taluda suudavad.

Nii et, jah, ta oli tundnud tõmmet kapteni, Rafe'i hea sõbra ja kaasvõitleja suhtes. Kapten oli olnud vanem, kogenum, pikk, tugev ja kindel ning ta oli näinud läbi neiu vaikse pealispinna ja leidnud midagi, mis talle meeldis. Mida ta armastas. Oli olnud täiesti võimatu meest mitte vastu armastada.

Koos oleksid nad elu lõpuni õnnelikud olnud.

Lydia sundis silmi kõrvetavad pisarad taanduma. Fitz oli teda armastanud. Ta ei saanud ega kavatsenudki seda unustada, üks-kõik kui väga igasugused mõtted teda vahel piinasid. Ja ta ei unusta mitte kunagi kapten Swain Fitzgeraldit. Mitte kunagi. Ta oli õppi-nud aasta jooksul ilma meheta elama, aga Nicole oli ju seni pide-valt tema kõrval viibinud.

Lydia ei *ibanud* maailma vallutada nagu Nicole. Ta ei naerata-nud palju, lihtsalt ei usaldanud, ta eelistas end raamatutesse peita... ja pulbitseva Nicole'i selja taha, elades oma elavaloomulise kaksik-õe kaudu.

Nüüd pidi ta üksinda maailmale vastu astuma. See oli Lydia-sugusele tagasihoidlikule tütarlapsele heidutav, koguni hirmutav mõte.

Ta soovis Londonist lahkuda, hooaja unustada, põgeneda tagasi Ashurst Halli ja oma vaikse elu juurde. Ent Rafe oli nüüd hertsog ja tal oli linnas veel asjaajamisi, nii et nad ei lähe maamõisa tagasi

kindlasti mitte enne kuninga sünnipäeva juunikuus. Rafe'il oli liiga palju tegemist, et pühendada oma hinnalised vabad õhtud Mayfairil õele saatjaks olemisele. Rafe'i abikaasa Charlotte ootas nende esimest last ega käinud seltskonnas. Lydia taas kord lehestunud ema oli purjetanud Itaaliasse, põgenedes järjekordse romantilise äparduse eest... ja nüüd oli ka Nicole lahkunud.

Kuidas ta saab käia ballidel, seltskondlikel koosviibimistel ja kontsertidel ainult saatjadaami seltsis? Proua Buttram läheb teiste palgaliste saatjadaamidega keelt peksma ja Lydia peab istuma seina ääres koos teiste unustatud debütantidega, kõigi nende meeleheitel neidudega, kes on heidetud abieluturule ülesandega leida endale rikas või vähemalt tähtsa tütliga abikaasa.

Palavus, liiga paljude kasvuhoonelillete tülgastav lõhn, liiga palju pesemata või ülelõhnastatud kehasid. Häbi peaaegu tühja tantsukaardi pärast, teha vahel paar türu saalis mõne tüdinud noore lordiga, kellel ema on käskinud müüri lilli lohutada, või taluda mõne seiklejast õnneküti ebaviisakaid küsimusi tema kaasavara kohta.

Pelgalt see mõte tegi Lydia lausa haigeks.

Loomulikult võis ta alati loota Malverni hertsogile Tanner Blake'ile, kes tantsis temaga õhtu jooksul vähemalt korra. Tema Hiilgus oli olnud see, kes tõi neile eelmisel kevadel kurva uudise kapten Fitzgeraldi kohta. Tema Hiilgus oli olnud see, keda Lydia oli valetajaks nimetanud, tema laia rinda metsikus tundemöllus rusikatega tagunud, vihanud meest tema sõnade eest, püüdes tema tugevate käte haardest vabaneda, kuigi too üritas teda vaid lohutada ajal, kui tema maailm, kõik tema unistused purunesid.